

Anooshirvan Miandji

Bir ınar Bir ocuk

Bir çocuk bir gün kocaman bir çınarın yanına gitti, elinde bir defter vardı. Çınarın altına oturdu. Elindeki küçük defterine bakarak kendi kendine sordu: “Her şey merakla başlar diyorlar ama nereden başlamalıyım?”

ınar yukarıdan seslendi: “Soru sorarak. Çünkü sorular cevaplardan daha değerlidir.”

Çocuk şaşkın bir şekilde
dönüp çınara baktı.
“Sen konuşuyor musun?”

Çınar gülümsedi. “Ağaçlar da konuşur.
Doğa dertleşmek isteyenlere
karşılık verir.
Sen on yaşında olmalısın.”

Çocuk hemen cevapladı:
“Evet! Sen kaç yaşındasın?”

Çınar derin bir nefes aldı ve
“Bin yaşındayım” dedi.
Biraz düşünüp sonra devam etti:
“Şu gördüğün tepenin ardını görmek için
yüz sene yükseldim.”

Çocuk merak etti: “Peki görebildin mi?”

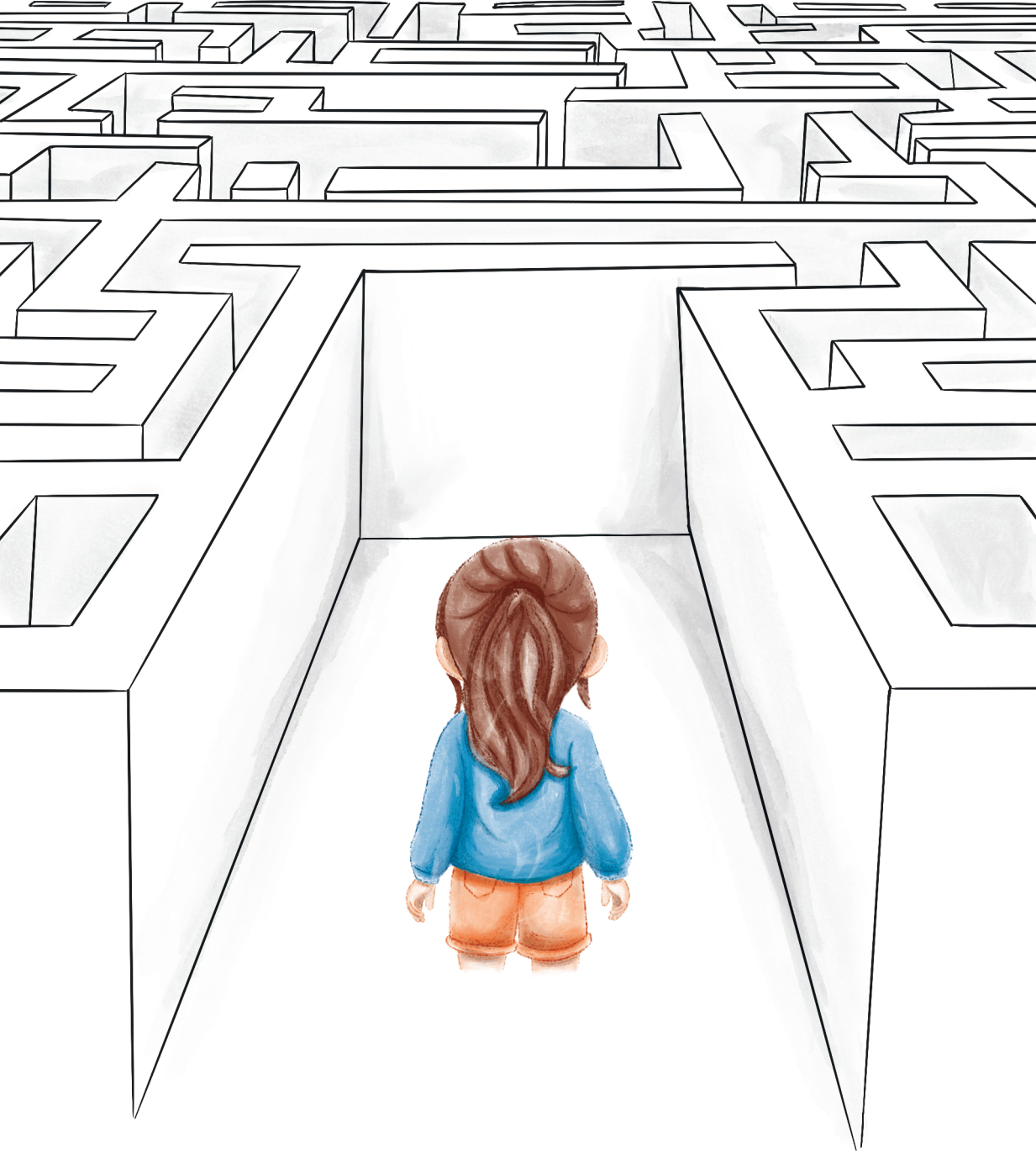
Çınar, “Evet” dedi. “Ama ardında bir tepe daha vardı ve ben sadece kendimi düşündüğüm için utandım. Ondan sonra genişlemeye başladım. Genişleyince gölgem oldu, gölgem olunca insanlar benim gölgemde dinlendi, ben de onları dinledim.”

Biraz durdu, düşündü, sonra devam etti:

“Ne krallar gördüm ne uşaklar, ne savaşlar gördüm ne barışlar, ne sevinçler gördüm ne hüznler...”

Sonra çocuk heyecanla sorular sormaya başladı.

“Nasıl akıllı olabilirim?”

“Ön yargılar,
doğru karar vermeyi zorlaştırır.
Ön yargılar azaldıkça ufkumuz genişler.
Aklın selim olsun. Safsatalar akli saptırır.
Ön yargılardan, safsatalardan uzak dur.”

“Aklının sınırlarını genişletmek için çabala.
Senden daha kısa boylu birini bulman
seni uzun boylu yapmaz.
Kendi aklını kendin yetiştirmelisin. İnsan
yanılabileceğini bildiği ölçüde kendini geliştirir.”

“Nasıl bilinçli olabilirim?”

“Anlamak, bilincin en yüksek seviyesidir.”

“Ama anlamak için, gerçekten görmek gerekir.”

“Doğa hakkında bilmem gereken
ilk kural nedir?”

“Doęanın dengesini bozmadan
onunla yaşamayı bilmek.”

